

[Ove Jensen]

mindste risiko ved. Nu kan jeg forstå, at der kommer et udspil fra ministeren, og det skal nok blive slemt nok med den stramning, der sker dér.

Vi afviser forslaget. Dermed være ikke sagt, at der ikke kan være visse ting, der skal rettes, f.eks. at man samler ansvaret i ét ministerium; det kan være fornuftigt nok. Men derudover at begynde at lave en hel masse andet, det er vi i Fremskridtspartiet modstandere af.

Anne Grete Holmsgård (SF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for et meget konstruktivt svar. Jeg vil også gerne sige tak til det store flertal af partier, der har været positive over for dette forslag. Den eneste, der var helt klart imod, var hr. Ove Jensen. Jeg fandt ikke rigtig ud af, hvorvidt hr. Skrumsager Skau var for eller imod eller bare sur.

Så vil jeg også – selv om det muligvis er i strid med forretningsordenen – gerne takke formanden for den ildhu, han viser behandlingen af dette forslag. Jeg synes, vi kan lære en hel del af denne fremgangsmåde – og det er også et svar til hr. Skrumsager Skau, som måske har glemt at følge lidt med.

Det er nemlig sådan, at dette beslutningsforslag, fremsat af et flertal af partier herinde, har været undervejs længe, og det har også været kendt i pressen, at det var undervejs. Vi er naturligvis på ingen måde kedede af, at det får det resultat, at ministeren – justitsministeren i dette tilfælde – nedsætter en arbejdsgruppe, som skal se på beredskabet og forbedre reglerne. Faktisk er det da en ganske fremkommelig metode. Jeg vil da håbe, at vi også kan benytte os af den på en lang række andre områder; så har det jo virkelig en vigtig og god og konstruktiv funktion, at der er et flertal herinde, der fremsætter forslag. Det var mest til oplysning for hr. Skrumsager Skau, som var lidt sur og mente, at vi havde lavet dette forslag efter, at arbejdsgruppen var blevet nedsat; det forholdt sig faktisk stik modsat.

Nu kom ministeren – af tidsårsager bl.a. – kun sporadisk ind på, hvad der er kommissoriet for arbejdsgruppen. Han sagde dog, at alle de punkter, der er her, er med i arbejdsgruppens arbejde. Det tror jeg gerne, men nu er det sådan, at vi faktisk har nogle ideer

om, hvad der i hvert tilfælde skal være resultatet af det arbejde. Selvfølgelig ved jeg, at arbejdsgruppen har en lang række ting, den kan tilføje og berige reglerne med; det vil kun være udmærket, men vi vil i hvert tilfælde gerne være sikre på, at disse seks punkter er med. Vi vil også meget gerne være sikre på, at der er sat tidsfrister på. Derfor vil det være en naturlig fremgangsmåde, at vi efter en udvalgsbehandling skriver en betænkning over dette forslag, en betænkning, som vil fastlægge retningslinjerne. Man kan sige, at det måske vil være et udbygget kommissorium for den arbejdsgruppe. Det tror jeg da også ministeren vil være glad for og tilfreds med.

Men for at der ikke skal være nogen tvivl, vil jeg gerne ganske kort prøve at gennemgå, hvad vi mener der i hvert tilfælde skal med. Det fremgår selvfølgelig i sporadisk form af beslutningsforslaget, som slet ikke er helt så detaljeret, som hr. Fischer fra Det Konservative Folkeparti ligesom lagde op til. Jeg tror i hvert tilfælde slet ikke, at det har en sådan detaljeringsgrad, at det kan spænde ben for andre eller supplerende tiltag, som kunne gøre beredskabet endnu bedre end det, vi har forestillet os.

Når vi taler om en koordinering, er det ikke, fordi vi ikke ved, at der er en vis koordinering, men vi mener, at den er for dårlig. Vi mener i de fire partier, som har fremsat forslaget, at det er nødvendigt med en bedre koordinering, og vi ville foretrække, at ansvaret var placeret i ét ministerium, fordi der jo her ofte er tale om sager, hvor det går meget stærkt, og hvor uheld virkelig kan have katastrofale følger.

At alt ikke er, som det burde være, vil jeg gerne komme med et lille eksempel på. Nede i Rødby, hvor der jo af naturlige årsager transporteres ret store mængder af farligt gods både på skinner og på gummihjul, har man en beredskabsplan for stormflodskatastrofer. Sådanne katastrofer har man haft med varierende mellemrum gennem årene, så her ved man ligesom, hvad man har med at gøre. Men man har endnu ikke haft det store kemikalieuheld, og man har heller ikke noget beredskab for et sådant uheld, og det vidner jo om, at man ikke har kigget langt nok frem i tiden og ikke har været opmærksom nok på, hvad der egentlig kunne ske.